

mer han har paa Listen over Københavns Amts Folketingsmænd. Det ærede Medlem rettede paa ny som saa ofte fra den Side hæftige Anklager mod Regeringen for dens Stilling til det slesvigske Spørgsmaal. Jeg troede i øvrigt, vi var færdige med denne Sag. Det sidste, de Herrer og Damer fra den Side havde at køre frem med, var den Historie, at selvfølgelig burde de vestindiske Øer ikke have været afhændede, før det slesvigske Spørgsmaal var løst, thi da havde vi jo haft noget at handle med, altsaa at „handle“ med, som det saa ofte er sagt paa Vælgermøderne. Man var ikke bange for at handle med de sorte, naar blot vi kunde faa noget af Slesvig tilbage. Men vi har faaet 90 Mill. Kr.; og naar de Herrer beklager sig over, og Finansministeren med, at der ikke er Overflod af Penge i Statskassen, skulde de glæde sig med os andre over, at den Sag blev løst paa en saa fortræffelig Maade, som sket er. Jeg, der, som jeg sagde før, betragter mig som $\frac{1}{140}$ af dette Ting og ikke som det ærede 6te Medlem for Maribo Amt indtager en saa fremtrædende Stilling, at man kan betegne ham som Tingets største Demagog, vil gerne endnu en Gang sige denne Regering, da der nu atter er rettet Anklage imod den, Tak for den Maade, hvorpaa den har løst hele dette vanskelige og alvorlige Spørgsmaal for vort Land. Jeg kan gøre det med saa meget større Alvor, og jeg kan godt sige Hjertelighed, som ingen i denne Regering er ubekendt med, at jeg som Pressemand og Taler og Politiker ikke har været bange for hverken fra dette Sted eller fra den Presse, der staar til min Raadighed, at udtale Kritik overfor adskillige af denne Regerings Handlinger. Men der er 3 Mænd i denne Regering, som jeg ved den Foranledning, der er givet, vil rette en oprigtig og hjertelig Tak til for deres Arbejde i denne Sag; det er først og fremmest selve Regeringens Chef, dernæst Finansministeren og Udenrigsministeren. Jeg priser vort Land lykkeligt, fordi vi i denne Henseende har haft Mænd, der har forstaaet at gennemskue al den politiske Falskhed, politiske Uærlighed og politiske Forløjethed, der har ligget bagved hele den Agitation, der i denne Sag har været rejst mod Regeringen. Jeg priser ganske særlig Regeringen for, at den i sin Midte har haft en Mand, der, selv om han er den ældste iblandt dem, er saa klart- og sundttænkende som den højtærede Finansminister. Disse Ord haaber jeg at have Lov til at sige; og jeg vil gerne tilføje, fordi jeg tror, at det er

rigtigt, at det siges fra den Side, der støtter Regeringen og gør det i fuldt Alvor og med ikke ubegrundet Tillid, at det ogsaa gælder en anden Mand i Regeringen, som har været i særlig Grad Genstand for, jeg kan gerne sige, politisk Forfølgelse, i hvert Fald i særlig Grad for agitatoriske Angreb, nemlig den højtærede Indenrigsminister. Jeg har som saa mange andre, og det har vi vel alle, kritiseret mange af de Ting, som hans Navn hæfter for, naar de udføres i Praksis; men vi maa kunne blive enige om, at hvem der end havde siddet paa den Plads, vilde han have mødt Kritik. Men det Arbejde, der er gjort, fortjener ikke Utak, men virkelig Anerkendelse, og det vil jeg have Lov til at sige ud fra mit socialdemokratiske Hjerte, selv om jeg ogsaa en Gang imellem har fundet, at der var Grund til at kritisere. Det skal siges overfor den smaatskaarne og ubegrundede Kritik, som mange Talere fra anden Side har fremført mod Regeringen.

Maa jeg om det vestindiske Spørgsmaal kun sige, at naar jeg brugte stærke Ord for et Øjeblik siden, ligger det i, at jeg, som nu har haft den Ære at være Medlem af dette Ting i godt 13 Aar, selv om jeg Gud ske Lov er en forholdsvis ung Mand, aldrig kan glemme, at første Gang, da Spørgsmaalet om Salg af Dansk Vestindien begyndte at beskæftige danske Politikere, var det Estrup, der stod som Chef for Regeringen og kom til Rigsdagen med Sagen. Og næste Gang, da Rigsdagen beskæftigede sig med det samme Spørgsmaal, havde vi den første Venstre-regering med Deunzter som Chef. Jeg begriber ikke, at denne Sag nu, da den er løst paa en saa heldig og gavnlige Maade, skulde kunne danne Grundlaget for noget virkningsfuldt Angreb paa den nuværende Regering.

Jeg maa dernæst vende mig til den højtærede Landbrugsminister, til hvem for Resten saa mange retter kritiske Ord, og som jeg desværre ogsaa i Dag maa tage under venskabelig, men dog ret alvorlig Behandling. Rigsdagen vedtog i Juni Maaned i Sommer en Lov om Fæstegodsets Overgang til Selveje, en Lov, som tillige indeholdt meget vigtige Bestemmelser om Brugen af Huse paa Landet. Ifølge denne Lov skal der til dens Udførelse i Praksis nedsættes en hel Række Kommissioner; for Husenes Vedkommende, som er det, der interesserer mig mest, skal der vælges Landsdelskommissioner, 3 i alt, 1 paa Sjælland—Lolland-Falster, 1 paa Fyn